

Naar vi altsaa havde dette at støtte os til, saa kunde jo de Udtryk, som her ere optagne i Anmærkningerne, paa ingen Maade vække vor Forvinding, saa meget mindre som man jo af Theaterregnskabet saa, at hele Reserveconden var paa sin Plads, hvor den skulde være, den 1ste Juli 1874. Jeg maa derfor modsigte den ærede Minister, naar han troede, at der deri fandtes nogen- somhelst Ankyndning overfor et Udvalg, som da ikke vilde gaa udenfor alle rimelige Grænser i Mistænksomhed. Den høitærede Minister havde de jo ogsaa ligesom andre ærede Talere, at man paa et tidligere Tidspunkt fra Administrationens Side havde gjort den Anskuelse gjældende, at der var en hel Mængde Ting vedrørende det nye Theaters Udtyrelse, som ikke behøvede at komme ind under den bevilgede Byggesum, og han henviste i den Henseende saavel til Programmet og Kontrakten som til de Forudsætninger, hvorfra Administrationen overhovedet er gaaet ud. Det være sig nu, som det vil, med dette Program og denne Kontrakt, men hvor stærkt og hvor dybt den Grænssætning, som Thinget har gjort gjældende overfor disse Dokumenter, end har været, saa mener jeg dog, som sagt, at vi ikke kunne have været forpligtede til paa noget Tidspunkt at dømme om de Ting, som ikke fandtes i Kontrakten eller i Programmet, men vel om de Ting, som fandtes derpaa. Vi maatte ikke kunne være forpligtede til at vide, hvilke Ting, der overhovedet vare nødvendige til et Theaters Udtyrelse. Man kan ikke vente en saadan Detailundersøgelse fra Medlemmernes Side, at vi, naar der bliver lagt en Kontrakt frem for os, skulde kunne sige: det og det mangler paa den, det og det Stykke er ikke med, men det er dog nødvendigt til Theatrets Udtyr. I den Henseende kan der ingen Forbring stilles til os. Vi have været loyale overfor Administrationen, naar vi ere gaaede ud fra, at den Kontrakt, som den har afluttet, ikke var afluttet i Strid med Theaterloven. Jeg tror derfor ikke, at man kan bygge Noget paa, hvorledes Finantsudvalget eller Rigsdagen i sin Tid have stillet sig overfor de Dokumenter, som ere os meddelte. Jeg skal forøvrigt give det ærede Medlem for Rihisted Amts 4de Valgkreds (Schjöring) fuldkommen Ret i, at med Hensyn til Bedømmelsen af hele dette Forhold, har det kun Betydning, forsaavidt som Kontrakten var gjort til Gjenstand for Grænssætning i 1871—72, da den første Beslutning om dette Arbejde blev taget. — Overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall) har jeg ikke Meget at sige til, hvad jeg fremsførte igaar. Naar det ærede Medlem mener at have afkræftet Noget af det, som er udtalt i Betænkningen fra Flertallets Side, saa sætter jeg min Opfattelse deraf imod hans. Jeg skal forøvrigt ikke paany vende tilbage til disse Punkter, men kun opfordre ethvert Medlem til nøie at sætte sig ind i, hvad der er udtalt i

Betænkningen, og at sammenligne dette med, hvad der findes ansført i Anmærkningerne; de ville da vistnok komme til at give mig Ret i, at der ikke i Betænkningen er udtalt Noget, som ikke i fuldeste Maal er korrekt. Naar det ærede Medlem yttrede, at der albrig havde været Tale om en Reservecond, overfor hvilken Administrationen skulde være bunden i sin Bestyrelsesret, saa behøver jeg blot at minde om, at Theaterkommissionens Betænkning netop gif ud paa det Mødsatte, hvad ogsaa den her forelagte Theaterlov gjorde. Jeg tror derfor ikke, at det ærede Medlem kan hævde, at der ikke har været Tale om noget Saabant, ligesom jeg ogsaa maa erindre det ærede Medlem om, at fra første Færd af, da der blev Tale om at danne en Reservecond, nemlig i 1858, blev netop den samme Opfattelse gjort gjældende, nemlig den, at Reserveconden ikke skulde kunne anvendes uden Rigsdagens Samtykke. (Udbrydelse). I 1859—60 forsvandt den, fordi der intet Indhold var deri. — Jeg kommer endelig til Slutning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad), som i et længere Foredrag udviklede et Forsvar for denne Sags Behandlingsmaade; men det forekommer mig, at han havde noget mere Besvær ved at lede dette Forsvar, end han ellers har ved sin Fremstilling heri Salen. Jeg vil tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad der fremkom fra det ærede Medlem. Jeg skal nu forøvrigt ikke dvæle ved den Betragtning, han vilde gjøre gjældende, nemlig at Spørgsmaalet skulde være, om disse Udgifter vare nødvendige eller ikke; Sagen vil jo blive afgjort ved Rigsdagens Bøtering og forsaavidt vil Spørgsmaalet, om de ere bevilgede eller ikke, i mine Dine faae større Vægt end det andet Spørgsmaal. Men det ærede Medlem gjorde en Anvendelse af Ordene i Betænkningen, som jeg ikke kan give ham Tilladelse til. Han mente nemlig, at vi havde sagt, at Grunden, hvorfor vi ikke kunde tilraade den Bevilling, her var søgt, var den, at der ikke var givet Rigsdagen nogen Meddelelse derom, og han syntes at ville gjøre dette Udtryk „Meddelelse“ til et forholdsvis stort Nummer i sin Betragtning. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse de Ord af Betænkningen, hvoraf han gjorde en saadan Anvendelse; der siges nemlig: „Ministeren henvendte sig ikke alene ikke til Rigsdagen om Bevillingen, men han holdt endogsa Dverstridelsen skjult for Thinget, efterat den var bleven ham bekendt. Saavel i Finantsudvalget som i Thinget blev der givet ham rigelig Anledning til at give Oplysning om Sagens rette Sammenhæng; men han svarede dels undvigende, dels slet ikke. Herefter staar det Flertallet klart, at Ministeren har omgaaet Rigsdagens Bevillingsmyndighed paa et Tidspunkt, da denne virksomt kunde gjøre sig gjældende overfor de omhandlede Arbejders Udførelse. Dette er for Flertallet et saa stærkt Vidnesbyrd om Mangel paa Hensyn